

LUBOMÍR SLÁDEK - SCÉNÁŘ

Lubomír Sládek se narodil 22. května 1958 v Jidřichově Hradci.

Vyrůstal ale v Mirochově, v malé vesnici u rakouských hranic. Jeho otec byl místní učitel.

„Dětství bylo úžasný, můžu říct. Byli jsme v přírodě, na rybníce, v lese.“

Život v pohraničí ale znamenal každodenní přítomnost vojáků.

„Tehdy jsme ještě zažili ty péesáky, což byla pohraniční stráž. Tak ty nám tam dělali nějaký programy, kde jsme se mohli sportovně vyžít a podobně.“

Zatímco Lubomír si hrál u hranic, rodina jeho budoucí manželky zažívala peklo. Její dědeček vedl po válce textilní fabriku, u které si pronajímal i místo na honitbu. To se mu stalo osudným.

„Po roce 1948, když se toho zmocnili komunisti, Tak tam začali pronikat i – ten přived jednoho známýho, známej známýho. No a při nějakým tom honu, byla to nehoda, ten jeden soudruh nějak uklouznul a spustila mu puška a trefila ho takhle mu prostřelila zátylek. Prachsprostá vražda. „

Rodina jeho manželky přišla o všechno. O dům i o pozemky.

Lubomír se rozhodl studovat historii. V roce 1980 odjel na stáž do Sovětského svazu. To, co tam uviděl, ho ale šokovalo.

„Člověk viděl, kam to dotáhli. Jaká to byla bída, buzerace, vymejvání hlav.

Špína, alkohol i záchody bez dveří. To byla realita země, ke které tehdy Československo vzhlíželo jako k vzoru.

„Dívky si musely vozit veškeré menstruační potřeby si musely vozit samy. To neexistovalo v Rusku, v roce 80 neexistovala vata nebo vložky. Nic takového.“

Lubomír se rozhodl jít v rodinných šlépějích a stal se učitelem dějepisu. Chtěl mladým lidem předávat víc než pouhá data. Chtěl, aby pochopili souvislosti.

„Na té historii je dobrý to, že ty věci, ty lidi, se v podstatě příliš nemění. A ty mechanismy, co tam v té společnosti probíhají, tak se opakují. Takže stačí, aby člověk pochopil, co z čeho vyplývá a má trochu jasněji i o tom, co se děje teď právě.“

„Pro dějepis si potřebujete něco pamatovat, žejo. Žáci, který jsou neustále na mobilu tak samozřejmě jim to žere paměť.“

Lubomír Sládek Učil téměř dvacet let. Svoji kariéru ukončil v Dolních Chabrech, kde dodnes žije se svou rodinou.

A co by chtěl vzkázat budoucí generaci?

„By se měli asi jednak teda co nejvíc získat informací, ale ty informace by měli mít uložený ne v telefonu, ale v hlavě.“